

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 1162/2023
31.10.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Мирољуба Томића, Татјане Вуковић, Дубравке Дамјановић и Александра Степановића, чланова већа, са саветником Весном Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Стефана Ђорђевића, због кривичног дела превара из члана 208. став 1. Кривичног законика и др., одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката Дражена Мијатовића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Лебану Кв 35/23 од 02.08.2023. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 650/23 од 15.09.2023. године, у седници већа одржаној дана 31.10.2023. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Стефана Ђорђевића, адвоката Дражена Мијатовића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Лебану Кв 35/23 од 02.08.2023. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 650/23 од 15.09.2023. године, у односу на повреду закона из члана 439. тачка 3) Законика о кривичном поступку, док се захтев браниоца окривљеног, у преосталом делу, одбацује као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лебану Кв 35/23 од 02.08.2023. године одбијен је, као неоснован, захтев јавног тужиоца Основног јавног тужилаштва у Лебану Кт 603/16 од 04.07.2022. године за изрицање јединствене новчане казне окривљеном Стефану Ђорђевићу по правноснажној пресуди Основног суда у Лебану Кв 142/21 од 15.03.2022. године. Истом пресудом су у погледу одлуке о казни преиначене правноснажне пресуде Основног суда у Лебану Кв 142/21 од 15.03.2022. године, Основног суда у Лесковцу К 615/19 од 10.02.2021. године, преиначена пресудом Вишег суда у Лесковцу Кж1 132/21 од 28.04.2021. године, Основног суда у Неготину К 145/21 од 14.07.2021. године, Основног суда у Ваљевоу К 374/20 од 05.10.2020. године и Основног суда у Алексинцу К 25/21 од 11.03.2021. године, тако што су узете као утврђене и то: јединствена казна затвора у трајању од две године и девет месеци и јединствена новчана казна у износу од 500.000,00 динара, у коју су ушле: новчана

казна у износу од 200.000,00 динара, која је решењем Основног суда у Лебану Кв 1/22 од 14.01.2022. године замењена казном затвора у трајању од шест месеци, новчана казна у износу од 100.000,00 динара која је решењем Основног суда у Лебану Кв 102/21 од 22.10.2021. године, замењена казном затвора у трајању од 100 дана, новчана казна у износу од 100.000,00 динара која је решењем Основног суда у Лебану Кв 17/22 од 21.01.2022. године замењена казном затвора у трајању од 100 дана и новчана казна у износу од 100.000,00 динара која је решењем Основног суда у Лебану Кв 18/22 од 21.01.2022. године замењена казном затвора у трајању од 100 дана, изречене правноснажном пресудом Основног суда у Лебану Кв 142/21 од 15.03.2022. године, због извршења пет кривичних дела превара из члана 208. став 1. КЗ; казна затвора у трајању од једне године и шест месеци и новчана казна у износу од 100.000,00 динара, која је решењем Основног суда у Лесковцу Кв 180/22 од 08.04.2022. године, замењена казном затвора у трајању од 100 дана, изречене пресудом Основног суда у Лесковцу К 615/19 од 10.10.2021. године, преиначена пресудом Вишег суда у Лесковцу Кж1 132/21 од 28.04.2021. године, због извршења кривичног дела превара из члана 208. став 1. КЗ; казна затвора у трајању од седам месеци и новчана казна у износу од 20.000,00 динара, која је решењем Основног суда у Неготину Кв 65/22 од 13.01.2023. године, замењена казном затвора у трајању од 20 дана, изречене пресудом Основног суда у Неготину К 145/21 од 14.07.2021. године, због извршења кривичног дела превара из члана 208. став 1. КЗ; казна затвора у трајању од четири месеца, коју ће издржавати у просторијама у којима станује, у коју се урачунава време проведено у притвору од 02.10.2020. године до 05.10.2020. године и новчана казна у износу од 20.000,00 динара, која је решењем Основног суда у Ваљеу Кв 269/21 од 20.12.2021. године, замењена казном затвора у трајању од 20 дана, изречене пресудом Основног суда у Ваљеу К 374/20 од 05.10.2020. године, због извршења кривичног дела превара из члана 208. став 1. КЗ и казна затвора у трајању од осам месеци и новчана казна у износу од 50.000,00 динара, која је решењем Основног суда у Алексинцу Кв 291/21 од 09.11.2021. године, замењена казном затвора у трајању од 50 дана, изречене пресудом Основног суда у Алексинцу К 25/21 од 11.03.2021. године, због извршења кривичног дела превара из члана 208. став 1. КЗ, па је окривљени Стефан Ђорђевић, осуђен на јединствену казну затвора у трајању од шест година у коју се урачунава време проведено у притвору од 02.10.2020. године до 05.10.2020. године, по пресуди Основног суда у Ваљеу К 374/20 од 05.10.2020. године и време проведено на издржавању казне затвора од 25.02.2023. године до 16.04.2023. године по правноснажном решењу Основног суда у Алексинцу Кв 291/21 од 09.11.2021. године којим је новчана казна изречена пресудом Основног суда у Алексинцу К 25/21 од 11.03.2021. године у износу од 50.000,00 динара замењена казном затвора у трајању од 50 дана, док су у преосталом делу наведене правноснажне пресуде остале неизмењене.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Кж1 650/23 од 15.09.2023. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног Стефана Ђорђевића, а првостепена пресуда је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног Стефана Ђорђевића, адвокат Дражен Мијатовић, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни суд побијане пресуде укине и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Врховном јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП и, на

седници већа коју је одржао без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован у односу на повреду закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, док је у преосталом делу недозвољен.

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче да је побијаном правноснажном пресудом на штету окривљеног учињена повреда закона из члана 438. став 1. тачка 10) у вези члана 453. ЗКП, тиме што првостепени суд приликом изрицања јединствене казне није поступао по захтеву окривљеног од 14.03.2022. године и допуни захтева од 09.05.2022. године за изрицање јединствене казне по означеним правноснажним пресудама. У вези са тим, бранилац у захтеву наводи да се не може прихватити закључак првостепеног суда да је окривљени преко свог тадашњег браниоца, адвоката Александра Милеуснића, дана 28.12.2022. године повукао наведени захтев у целисти, с обзиром на то да суд приликом одлучивања није поуздано утврдио да ли се окривљени сложио са поступцима свог тадашњег браниоца, односно да ли је прихватио радње којима је повукао захтев и допуну захтева за изрицање јединствене казне, посебно када се узме у обзир чињеница да је окривљени опозвао пуномоћје за даљу одбрану адвокату Александру Милеуснићу дана 13.04.2023. године и да је Основни суд у Лебану у својој ранијој пресуди Кв 58/22 укинutoј решењем Апелационог суда у Нишу Кж1 54/2023 поступао и по захтеву окривљеног од 14.03.2022. године. У таквој ситуацији првостепени суд је, пре доношења побијане пресуде, морао да позове окривљеног и његовог браниоца, адвоката Дражена Мијатовића, да се изјасне да ли окривљени остаје код свог захтева за изрицање јединствене казне. Бранилац у захтеву истиче и то да је побијаном правноснажном пресудом повређен закон и тиме што је суд приликом изрицања јединствене кривичне санкције морао да преиначи означене правноснажне пресуде и у погледу новчаних казни из тих пресуда, те окривљеном изрекне и јединствену новчану казну.

Изнете наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног, којима, иако формално означава повреду закона из члана 438. став 1. тачка 10) у вези члана 453. ЗКП, суштински указује да је одлуком о кривичној санкцији повређен закон, односно истиче повреду закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, Врховни суд оцењује као неосноване, из следећих разлога:

Из списка предмета произлази да је окривљени Стефан Ђорђевић, дана 14.03.2022. године, Основном суду у Лебану поднео захтев за изрицање јединствене казне по пресуди Основног суда у Лебану Кв 142/21 од 28.02.2021. године и решењу Основног суда у Прокупљу Кв 264/21 од 04.03.2022. године, који захтев је одбачен као недозвољен решењем Основног суда у Лебану Кв 47/2022 од 21.03.2022. године. Одлучујући о жалби окривљеног изјављеној против наведеног решења Основног суда у Лебану, Апелациони суд у Нишу је решењем Кж2 209/22 од 14.04.2022. године исто укинуо и списе предмета вратио првостепеном суду на поновно одлучивање, након чега је окривљени дана 09.05.2022. године Основном суду у Лебану доставио допуну захтева за изрицање јединствене казне по означеним правноснажним пресудама, а затим, поднеском од 28.12.2022. године, достављеном преко браниоца, адвоката Александра Милеуснића, у целисти повукао захтев од 14.03.2022. године за изрицање јединствене казне, ком браниоцу је накнадно опозвао пуномоћје, о чему је суд

обавештен поднеском адвоката Александра Милеуснића од 13.04.2023. године. Након тога, Основни суд у Лебану је донео побијану пресуду Кв 35/23 од 02.08.2023. године, која је потврђена побијаном другостепеном пресудом Апелационог суда у Нишу Кж1 650/23 од 15.09.2023. године.

Имајући у виду наведено, како је у време доношења побијане првостепене пресуде дана 02.08.2023. године, захтев окривљеног од 14.03.2022. године за изрицање јединствене казне већ био повучен у целости од стране овлашћеног лица, браниоца окривљеног, адвоката Александра Милеуснића, поднеском од 28.12.2022. године, то, по оцени овог суда, није било законских услова да суд одлучује о наведеном захтеву окривљеног. С тим у вези, неосновани су наводи захтева браниоца окривљеног да је Основни суд у Лебану пре доношења побијане првостепене пресуде требало да утврди да ли је окривљени сагласан да се захтев повуче, при чињеници да је окривљени наведеног браниоца пуномоћјем овластио да га заступа у поступку, а пуномоћје је опозвао 13.04.2023. године, дакле, четири месеца након повлачења захтева за изрицање јединствене казне, те да из списка предмета не произлази да је окривљени на било који начин оспорио наведену радњу свог браниоца.

Врховни суд је оценио као неосноване и наводе захтева браниоца окривљеног којим се указује да је суд, поред јединствене казне затвора, окривљеном морао да изрекне и јединствену новчану казну, јер, из изреке побијане првостепене пресуде произлази да су све новчане казне по преиначеним правноснажним пресудама замењене казнама затвора, те стога није било законских услова да се окривљеном изрекне и јединствена новчана казна.

Из изнетих разлога, Врховни суд је оценио као неосноване наводе захтева браниоца окривљеног да је правноснажном пресудом учињена повреда закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, на штету окривљеног Стефана Ђорђевића,

Бранилац у захтеву за заштиту законитости као разлог подношења истог означава и повреду закона из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, наводећи да су разлози из обрзложења првостепене пресуде нејасни и у знатној мери противречни.

Према наводима захтева, првостепени суд приликом одмеравања јединствене казне није имао у виду, нити је правилно ценио све околности од утицаја на одмеравања казне, у смислу члана 54. КЗ, јер је, са једне стране, неосновано као отежавајућу околност ценио ранију осуђиваност окривљеног, док, са друге стране, није правилно ценио олакшавајуће околности (потпуно признање извршења кривичних дела од којих су поједина учињена у покушају, мала имовинска корист код свих појединачно учињених кривичних дела, чињеница да се ради о младом и породичном човеку...) које, по ставу одбране, имају значај особито олакшавајућих околности и оправдавају значајније ублажавање јединствене казне затвора. Из изнетих разлога, бранилац сматра да јединствена казна затвора на коју је окривљени осуђен превисоко одмерена и да иста није сразмерна тежини извршених кривичних дела.

Врховни суд налази да бранилац окривљеног изнетим наводима захтева указује да суд није правилно одмерио казну с обзиром на чињенице које утичу да казна буде већа или мања, на који начин правноснажну пресуду побија због неправилне одлуке о кривичној санкцији, односно повреде закона из члана 441. став 1. ЗКП.

Како одредбом члана 485. став 4. ЗКП, који прописује разлоге због којих окривљени, односно његов бранилац, сходно правима која има у поступку у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена

могућност подношења овог ванредног правног лека, због повреде закона из члана 438. став 2. тачка 2) и 441. став 1. ЗКП, то је Врховни суд захтев браниоца окривљеног Стефана Ђорђевића, адвоката Дражена Мијатовића, у овом делу, оценио као недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни суд је, на основу члана 491. став 1. и члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар – саветник
Весна Веселиновић,с.р.**

**Председник већа – судија
Бата Цветковић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић